

Somni/somi

(ALDC, II, 277. Un somni)

En llatí convivien SOMNUS i SOMNIUM: el primer, amb tractament popular, va donar el cat. *son* ‘m. acte de dormir’ (> mall. i men. *so*, format analògicament a partir del plural *sons*, com de *sermons* tenim *sermó*) i ‘f. gana de dormir’ (com DAMNU > ant. *dan*, SCAMNU > *escon*), mentre que el segon va rebre un tractament mig savi per a arribar a *somni*, viu sobretot en una gran part del cat. central (compareu amb el caràcter hereditari del mot en el cast. *sueño* -present

a les loc. 87 i 94- i l’it. *sogno*), i usat més aviat en la llengua literària. El mot popular és *somi*, amb reforç consonàntic *sòmit* (i eventualment *sòmic*), a comparar amb *àpit* ‘api’ i *prèmit* ‘premi’; es tracta d’un deverbial de *somiar*, forma també mig sàvia de SOMNIARE com ho són també *ensomi*, *ensòmit* de *ensomiar*, variants valenciana i tortosina (veg. mapa 123), i com *soneo*, ho és de *sonear* 93, 100; var. *soniar* 87, 94, 108, variants ribagorçanes.

